

Rejenka.

(Nadaljevanje.)

Cvetka, ki raste med trnjem, nima nobenega negovanja in oskrbovanja, pa vendar večkrat razcvete tako lepo, da jo je veselje gledati. Drevesa v gozdu se ne dotakne človeška roka, pa vendar očitvidno raste in se širi. Oblaki mu dajejo vlage, solnce svetlobe in toplote, Oče nebeški pa zdravja in rasti: česa mu je še treba? —

Kakor rožica med trnjem, kakor drevesce v gozdu je tudi mnogo otrok. Ne oskrbujejo jih mehke materine roke, ne čujejo nad njimi skrbne očetove oči, živé pri tujih ljudeh, za naporno delo dobivajo le skromno hrano, slabo obleko, ali Bog jim daje zdravje in rast, da uspevajo bolje, kakor če bi imeli starše, ki bi jih morda nespametno vzgajali, da bi bili razvajeni in izbirčni.

Táko, vsega vajeno drevesce je bila tudi Anica.

Pokornova hiša, ki je bila zdaj Aničin novi dom, je bila nizka, nevelika in je stala v stranski ulici. Za hišo je bilo dvorišče in za dvoriščem lep vrt, koder je držala pot na polje.

Pokoren je bil tkalec; tkal je platno in drugo tako blago. To je potem žena prodajala po okolici. Malo gospodarstvo in domača dela je po večini vodila gospodarjeva mati. Imeli so samo enega otroka — hčerko Franciko, ki je bila za dve leti starejša od Anice.

Anici ni bilo pri Pokornovih posflano z rožicami, ali živelo se je vendarle.

Tu je bila Anica skoraj tri leta.

Ko je pa izpolnila petnajsto leto, je jel polagoma pihati drug veter, in Pokornove ženske, hči, mati in stara Pokornovka, so ravnale z Anico kakor s pravo sužnjo. Opravljala je do malega vsa domača dela, trudila se na vso moč, da bi naredila vse prav, in bila je v istini jako izurjena. Dostikrat je delala do polnoči, da bi nasukala za naslednji dan motke iz preje za pomočnike in da bi imela potem dovolj časa za delo v hiši ali na vrtu, pa le ni mogla vsem ustreči!

Reva si ni znala tega pojasniti. Kje pa si je tudi mogla misliti, da tiči glavni vzrok temu zlasti v tem, da je ona — zapuščena sirota — prekašala v vsakem oziru Pokornovo Franciko!

Mestni gospod dekan, ki je Anico poznal in ki ga je usoda izgubljenega otroka zelo zanimala, je bil zvedel, kako grdo ravnajo Pokornovi z Anico.

»Ob takih odnošajih seveda ne moreš dlje ostati pri Pokornovih,« ji je rekel gospod dekan, ko je poslušal deklíčino pripovedovanje o vsakdanjem njenem trpljenju. »Le pojdi zdaj domov. Premislil bom vso stvar, kako bi se ti moglo pomagati, in potem pošljem pote.«

V župnišču so se posvetovali, kako pomagati ubogi deklici. Tedaj se je spomnil gospod dekan, da ima v Brnu sorodnico, ki bi utegnila dobiti Anici kako ugodno službo.

Poslali so po Anico in ji rekli, naj gre služit v Brno, da se bo dekanova sorodnica pobrigala zanjo. Naj gre k Pokornovim po obleko, se jim za vse

zahvali in pride v župnišče spat. Tam bo dopoldne dobila priporočilno pismo in da se bo mogla odpraviti potem na pot.

Anica je z veseljem sprejela ta nasvet.

Naslednji dan je šla zgodaj k sveti maši, potem se je pa pripravljala za odhod. Gospodinja ji je dala v culo pol hleba kruha, drugi gospodje nekaj drobiža, gospod dekan pa pismo.

»Ná to pismo za tisto gospo v Brnu. Naslov je pravilen, lahko jo boš našla. Zdaj pa z Bogom — v dveh dneh boš lahko v Brnu. Čakaj, da ti še naredim na čelo križ. Bog in angel varih naj bi te varovala na potu!«

Anica je poljubila gospodu roko in s solznimi očmi je odhajala.

»Pa če bi se ti tamkaj godilo slabo, ali če bi ti gospa ne mogla dobiti službe, pridi nazaj,« je še zaklical za njo dekan. — — —

Z modrega neba je žarelo krasno pomladansko solnce, a nad njim se je dvigal bel oblaček kakor angelsko krilo.

Bilo je to v resnici krilo angela, ki je šepetal zlatemu solncu:

»Dete božje, milo solnce, obsevaj, ogrevaj tam doli vsako bilko, slednjo cvetico, vsako živalco, vsako dete, razveseljuj tam vsako oko, vsako srce, a ne pali in ne žali!«

In solnce je bilo poslušno. Grelo in sijalo je tako milo, tako prijazno, da je vse cvetelo okroginkrog, se veselila vsaka čebelica, da se je v sreči kopal in irfotal slednji metulj, da so v to krasno solnce gledale krasne jelke v gozdu, nedolžni otroci ob potoku in uveli starčki na pragih.

To krasno solnce, srce božje, je sijalo tedaj s sinjega neba, ko je Anica šla po zaprašeni cesti od Prostejova proti Brnu.

Uboga sirota je imela na sebi temno krilo in na glavi ruto.

Na hrbtu je nesla culo, v kateri je imela nekaj srajc in lepšo obleko. Dosti tega ni bilo. Na vratu se ji je svetil srebrni križček na modrem svilnatem traku.

Polagoma je stopala Anica po zaprašeni cesti, in iz oči so se ji utrinjale grenke solze. Reva ni slišala prepevajočih škrjančkov, ni se zmenila za cvetoči kraj, pisane loke in livade, še skoraj v nebo ni pogledala; saj je bilo njeno srce res otožno in žalostno do smrti!

Izgubljena in neznana zaradi bede je bila na potu v tuj, neznan svet, kjer jo je čakala morda še večja beda.

Kako bi reva ne plakala? Tisti škrjanček, ki je vriskal v zraku, je imel v setvi svoje gnezdo; tista čebelica, ki je obletavala cvetko, je imela svoj panj, kamor se je mogla vrniti — toda uboga Anica je šla po tistem lepem pomladnem svetu, a ni vedela kam. Nikjer ni imela zavetja in ni poznala mesta, o katerem bi mogla reči: »Tu sem doma!«

O ti ljubi Bog tam gori nad tem modrim nebom, ki skrbiš za vsakega črvička, za vsako mušico, zakaj si pozabil, oh, na siroto Anico? Saj je tudi tvoje dete, ki si ga sprejel pri svetem krstu za svojega in ki si mu obljubil mesto v svojem vernem domu!

Podobne misli so se vrstile po glavi ubogi potnici.

Po dolgi hoji je prišla k znamenju žalostne Matere božje.

Na visokem podstavku iz kamena je sedela Marija, držala v naročju svojega božjega Sina in gledala nanj z neizrečno bolestjo. Anica je pred podobo pokleknila, sklenila roke in vzdihnila:

»Ljuba Mati božja, ti veš, da sem tebe izvolila za svojo mamico, ne zapusti me! Nikoli nisem pozabila nate. Trikrat na dan sem se ozirala k tebi v nebo, trikrat na dan sem te pozdravljala — še ti name ne pozabi!«

Uboga deklica je objela kameniti podstavek in se milo zjokala.

Potem se je utešila in kakor pokrepčana je šla spet svojo pot.

(Konec.)

Ivan Albrecht:

Pesem.

Ptičica drobna na vejici
pravi in poje mi: »Dober dan, dober dan!
Ali si videl, kako je že vrt
s cvetjem posut in pretkan?«

Ptičica drobna na vejici
praviš in poješ mi: »Dober dan, dober dan!«
Ali moj bratec na postelji
žalosten revček leži in bolan.

Ptičica z veje zletela je,
odgostolela prav pod nebo.
Da bi že skoro vrnila se,
revežu bratcu hudo je, hudo ...

Ptička spet sede na vejico
in mi takole zagostoli:
»Nič ne žaluj, med angeli
jutri tvoj bratec se prebudi ...«

